

יְקָרָה, דְּאִינוּן צְפוֹן וְדָרוּם, וְהִיא אֲתִיבָת
בִּינְיָהוּ, וְאֲתַבְּרָא מִנְיָהוּ, וְאֲתַזְנָא מִנְהוּן עַל
(דְּרָגָא) יָדָא דְצַדִּיק.

וְדָרוּם, וְהִיא נִתְנָה בִּינְיָהם
וְהִתְבְּרָכָה מֵהֶם, וְנִזְוָנָה מֵהֶם עַל
(דְּרָגָא) יָדֵי צַדִּיק.

תָּא חֲזִי, לְיוֹסֵף אֲתוֹסֵף לִיה בְּרָכָה אַחְרָא,
כְּמָה דְאֵת אָמַר, מֵאֵל אָבִיךָ וַיַּעֲזָרְךָ וְגו' .
הַאי קָרָא קְשָׁיָא. מֵאֵל אָבִיךָ, אֵל אָבִיךָ יַעֲזָרְךָ
מִיבְעֵי לִיה. מֵאֵי מֵאֵל אָבִיךָ וּלְבַתֵּר יַעֲזָרְךָ.
וְאֵת שְׂדֵי, וְאֵל שְׂדֵי מִיבְעֵי לִיה, כְּמָה דְכַתִּיב,
(בְּרֵאשִׁית מִג) וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רְחֻמִּים לִפְנֵי
הָאִישׁ. וַיְבָרְכֶךָ, וַיְבָרְכֶךָ מִבְּעֵי לִיה.

בָּא רָאָה, לְיוֹסֵף נֹוסְפָה בְּרָכָה
אַחְרָת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר מֵאֵל אָבִיךָ
וַיַּעֲזָרְךָ וְגו'. פְּסוּק זֶה קָשָׁה. מֵאֵל
אָבִיךָ וַיַּעֲזָרְךָ, אֵל אָבִיךָ יַעֲזָרְךָ
צָרִיךְ לְהִיּוֹת! מַה זֶה מֵאֵל אָבִיךָ
וְאַחַר כֵּן וַיַּעֲזָרְךָ? וְאֵת שְׂדֵי, וְאֵל
שְׂדֵי צָרִיךְ לְהִיּוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(בְּרֵאשִׁית מִג) וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָהֶם
רְחֻמִּים לִפְנֵי הָאִישׁ. וַיְבָרְכֶךָ,
וַיְבָרְכֶךָ צָרִיךְ לְהִיּוֹת!

אָרָא אַחְסִין לִיה לְעֵילָא וְתַתָּא. אַחְסִין לִיה
לְעֵילָא, מֵאֵל אָבִיךָ, דְּאִיהוּ אַחְסִנָא
עַלְמָה, אַתֵּר דְּאֶקְרִי שָׁמַיִם. וַיַּעֲזָרְךָ, בְּגִין דְּלֵא
יַחְלִיף הַאי אַתֵּר לְאַתֵּר אַחְרָא, וְסִיּוּעָא דִּילִיה
לִיהוּי מֵאַתֵּר דָּא, וְלֵא מֵאַחְרָא.

אָרָא הוֹרִישוּ מִלְמַעְלָה וּמִטָּה.
הוֹרִישוּ מִלְמַעְלָה, מֵאֵל אָבִיךָ,
שֶׁהוּא יְרֵשָׁה עַלְיוֹנָה, מְקוֹם
שֶׁנֶּקְרָא שָׁמַיִם. וַיַּעֲזָרְךָ, כְּדֵי שְׁלֵא
יַחְלִיף מְקוֹם זֶה לְמְקוֹם אַחֵר,
וְשִׁיּוּעוֹ יִהְיֶה מִמְקוֹם זֶה וְלֵא
מֵאַחֵר.

וְאֵת שְׂדֵי, מַהוּ וְאֵת שְׂדֵי, אָלָא, אִיהוּ דְרָגָא
אַחְרָא תַתָּא, דְּהָא תַנִּינָן, בְּכָל אַתֵּר אֵת
ה', דָּא שְׁכִינְתָא, כְּמוֹ (יִשְׁעִיָּה ו') וְאָרָא אֵת ה', אֵת
לְרַבּוֹת. וְאֵת לְאַכְלָלָא יוֹם בְּלִילָה, וְלִילָה
בְּיוֹם, כְּדַכְתִּיב וְאֵת שְׂדֵי, דְּהָא מִתְמָן נִפְקִין
בְּרַכָּאן לְבְּרָכָא עַלְמִין.

וְאֵת שְׂדֵי, מַה זֶה וְאֵת שְׂדֵי? אָלָא
זוֹ דְרָגָה אַחְרָת תַּחְתּוֹנָה, שְׁהַרִי
שְׁנִינּוּ, בְּכָל מְקוֹם אֵת ה' - זוֹ
הַשְּׁכִינָה, כְּמוֹ (יִשְׁעִיָּה ו') וְאָרָא אֵת
ה', אֵת לְרַבּוֹת. וְאֵת - לְהַכְלִיל
יוֹם בְּלִילָה וְלִילָה בְּיוֹם, כְּכְתוּב
וְאֵת שְׂדֵי, שְׁהַרִי מִשָּׁם יוֹצְאוֹת
בְּרַכּוֹת לְבְּרַךְ אֵת הָעוֹלָמוֹת.

תּוּ, אַמְאִי לָא קְאָמַר וְאֵל שְׂדֵי, דְּהָא הֶכָא
נְמִי מִשְׁמַע כְּדַקְאֶמְרִינָן. דְּכַתִּיב, וְאֵל
שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רְחֻמִּים, כְּלָא אַתֵּר חַד הוּא,
אַמְאִי שְׁבַק ל' וְכַתֵּב ת'. אָלָא רְזָא אִיהוּ, דְּכַד
אִינוּן שְׁבִילִין נִפְקִין מֵעֵילָא, (ד' רמז ע"ב) כְּלָלָא
דְּאוּרִייתָא, אַחְסִין שָׁמַיִם. כְּמָה דְאֵת אָמַר אֵת
הַשְּׁמַיִם, כְּלָלָא דְעֶשְׂרִין וַתְּרִין אַתּוּוּן. וּמֵהֶכָא
נִפְקִי לְתוֹרָה שְׁבַעל פֶּה דְאֶקְרִי אֶרֶץ,
כְּדַקְאֶמְרִינָן וְאֵת הָאֶרֶץ, כְּלָלָא דְעֶשְׂרִין וַתְּרִין
אַתּוּוּן. וְשָׁמַיִם כְּלִיל כְּלָא כְּחַדָּא, וְכַדִּין
מִתְעַטְרָא סִיְהָרָא בְּכָלָא, וְיִתְבָּא בְּאֶשְׁלָמוֹתָא,
וּבְרַכָּאן נְגִדִין כְּדִין מִתְמָן, וְעַל דָּא וְאֵת שְׂדֵי.

עוֹד, לְמָה לֹא אָמַר וְאֵל שְׂדֵי,
שְׁהַרִי גַם כֵּן מִשְׁמַע כְּמוֹ
שְׁאֶמְרִנּוּ, שְׁכְּתוּב וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן
לָכֶם רְחֻמִּים, הַכֵּל מְקוֹם אַחַד
הוּא, לְמָה הַשְּׂאִיר ל' וְכַתֵּב ת' ?
אָלָא זֶהוּ סוּד, שְׁכְּשְׂאוֹתֶם
שְׁבִילִים יוֹצְאִים מִלְמַעְלָה, כְּלָל
שֶׁל הַתּוֹרָה, מוֹרִישׁ אֵת הַשְּׁמַיִם,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֵת הַשְּׁמַיִם - כְּלָל
שֶׁל עֶשְׂרִים וַתְּרִים אוֹתִיּוֹת.
וּמִכָּאן יוֹצְאִים לְתוֹרָה שְׁבַעל פֶּה
שֶׁנֶּקְרָאת אֶרֶץ, כְּמוֹ שְׁאֶמְרִנּוּ וְאֵת
הָאֶרֶץ - כְּלָל שֶׁל עֶשְׂרִים וַתְּרִים
אוֹתִיּוֹת. וְהַשְּׁמַיִם כּוֹלְלִים הַכֵּל
כְּאֶחָד, וְאֵז מִתְעַטְרָת הַלְּבָנָה
כְּכָל וְיוֹשְׁבֵת בְּשִׁלְמוֹת, וְהַבְּרַכּוֹת

וַיְבָרְכֵהוּ, בְּגִין דִּיהָא לִיָּה קִיּוּם תְּדִיר וַיִּתִּיר,
דְּהָא בְּכָל אַתְר דְּאִית בֵּיה וַא"ו,
תּוֹסַפֵּת אִית לִיָּה, וְקִיּוּמָא. עַד פֶּאן פִּלְל,
וּלְבַתֵּר עֵבִיד פֶּרְט, דְּכִתִּיב בְּרֻכּוֹת שְׁמַיִם
וְגו' :

בְּרֻכּוֹת אַבִּיךָ גָּבְרוּ עַל בְּרֻכּוֹת הוֹרֵי. בְּרֻכּוֹת
אַבִּיךָ גָּבְרוּ וְדָאֵי, דְּהָא יַעֲקֹב אַחֲסִין
שְׁבַחָא דְכֻלָּא, יִתִּיר מֵאַבְהֶן, דְּהָא הוּא שְׁלִים
הָוָה בְּכֻלָּא. וְכֻלָּא יָהֵב לִיָּה לְיוֹסֵף, מְאִי
טַעֲמָא. בְּגִין דְּהִכִּי אַתְחַזִּי, דְּהָא צְדִיק פִּלְא
נְטִיל, וְאַחֲסִין פִּלְא כְּחֻדָּא, וְכָל בְּרַכָּאן בֵּיה
שְׂרִיין. הוּא אַרְיָא בְּרַכָּאן מְרִישָׁא לְעִילָא,
וְכָל שְׂיִיפֵי גּוֹפָא כְּלֵהוּ אַתְתַּקְנֹן, לְאַרְקָא בֵּיה
בְּרַכָּאן, וְכַדִּין אַתְעֵבִיד נְהַר דְּנַפְיָא מַעְדָּן.

מְאִי מַעְדָּן, אֶלָּא, בְּכָל שַׁעֲתָא דְכָל שְׂיִיפִין
יִתְבִּין בְּקִשׁוּרָא חֻדָּא, וְאִינֹן בְּעֵדוּנָא
דְּתִיאובְתָּא מְרִישָׁא לְעִילָא וּלְתַתָּא, וְכֻלְהוּ
מַעְדוּנָא וְתִיאובְתָּא דְלַהוֹן, מְרִיקִין בֵּיה,
וְאַתְעֵבִיד נְהַר דְּנַגִּיד וְנַפְיָא מַעְדָּן וְדָאֵי. תו
מַעְדָּן מִחֲכֻמָּה עֲלָאָה, נַגִּיד פִּלְא לְאַתְמִשְׁכָּא,
וְעֵבִיד נְהַרָא, וְאַתְמִשְׁכָּא עַד דְּמִטִּי לְהֵאֵי
דְרָגָא, וְכַדִּין פִּלְא בְּבְרַכָּאן, וְכֻלָּא חַד.

עַד תַּאֲוֹת גְּבַעוֹת עוֹלָם, (ס"א ה"א ע"ד) תִּיאובְתָּא
דְּאִינֹן גְּבַעוֹת עוֹלָם. וּמְאִי נִינְהוּ, תְּרִי
נוֹקְבֵי. חַד לְעִילָא, וְחַד לְתַתָּא, דְּכָל חַד
אַקְרִי עוֹלָם. וְתִיאובְתָּא דְכָל שְׂיִיפֵי גּוֹפָא,
בְּאִינֹן תְּרִין אֲמָהֶן. תִּיאובְתָּא לְיַנְקָא מֵאֲמָא
עֲלָאָה. תִּיאובְתָּא לְאַתְקִשְׂרָא בְּאֲמָא תַתָּאָה.
וְתִיאובְתָּא דְכֻלָּא חַד, בְּגִין פֶּן פִּלְהוּ, (פְּדָא
ח"י). תַּהֲיִינָה לְרֵאשׁ יוֹסֵף וְגו', לְאַתְבְּרַכָּא
הֵהוּא דְרָגָא דְצְדִיק, וּלְנַטְלָא כֻלָּא פְּדָא
חַזִּי.

שׁוֹפְעוֹת אֲזוּ מִשָּׁם, וְעַל זֶה וְאֵת
שְׂדֵי.

וַיְבָרְכֵהוּ, כְּדִי שְׂיִהִיָּה לוֹ תְּמִיד
קִיּוּם וַיִּוְתֵר, שְׁהֲרִי בְּכָל מְקוּם
שְׂיִשׁ בּוֹ וַא"ו, יֵשׁ לוֹ תּוֹסַפֵּת
וְקִיּוּם. עַד פֶּאן פִּלְל, וְאַחֲרֵי כֶּן
עֲשֵׂה פֶּרְט, שְׁכַתוּב בְּרֻכַת שְׁמַיִם
וְגו'.

בְּרֻכַת אַבִּיךָ גָּבְרוּ עַל בְּרֻכַת
הוֹרֵי. וְדָאֵי שְׁבַרְכַת אַבִּיךָ גָּבְרוּ,
שְׁהֲרִי יַעֲקֹב הוֹרִישׁ שְׁבַח שֶׁל
הַכֹּל יוֹתֵר מֵהֶאֱבֹת, שְׁהֲרִי הוּא
הִיָּה שְׁלֵם בְּכָל, וְהַכֹּל נִתֵּן לְיוֹסֵף.
מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁכָךְ רְאוּי,
שְׁהֲרִי צְדִיק נוֹטֵל הַכֹּל וַיִּוְרֵשׁ
הַכֹּל כְּאַחַד, וְכָל הַבְּרֻכּוֹת שְׂרׁוּיֹת
בּוֹ. הוּא מוֹרִיק בְּרֻכּוֹת מִהֲרֵאשׁ
לְמַעַלָּה, וְכָל אֵיבְרֵי הַגּוֹף כֻּלָּם
נִתְקַנּוּ לְהוֹרִיק בּוֹ בְּרֻכּוֹת, וְאֲזוּ
נַעֲשֵׂה נְהַר שְׂיִוְצָא מַעְדָּן.

מָה זֶה מַעְדָּן? אֶלָּא בְּכָל שַׁעֲ
שְׁכָל הָאֵיבְרִים יוֹשְׁבִים בְּקִשְׁר
אַחַד, וְהֵם בְּעֵדוּן שֶׁל הַשְׁתּוֹקְקוֹת
מִהֲרֵאשׁ לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, וְכֻלָּם
מַעְדוּן וְהַשְׁתּוֹקְקוֹת שְׁלֵהֶם
מְרִיקִים בּוֹ, וְנַעֲשֵׂה נְהַר שְׂשׁוֹפֵעַ
וַיִּוְצָא מַעְדָּן וְדָאֵי. עוֹד מַעְדָּן -
מִחֲכֻמָּה עֲלִיּוּנָה שׁוֹפֵעַ הַכֹּל
לְהַמְשִׁיךְ, וְעוֹשֵׂה נְהַר, וְנִמְשֵׁךְ עַד
שְׂמַגִּיעַ לְדַרְגָּה הַזֹּה, וְאֲזוּ הַכֹּל
בְּבְרֻכּוֹת, וְהַכֹּל אַחַד.

עַד תַּאֲוֹת גְּבַעַת עוֹלָם, (ו"ה ע"ד)
תְּשׁוּקַת אוֹתָן גְּבַעוֹת עוֹלָם, וּמִי
הֵם? שְׂתֵי נְקֻבוֹת, אַחַת לְמַעַלָּה
וְאַחַת לְמַטָּה, שְׁכָל אַחַת נְקֻרָא
עוֹלָם. וְתְשׁוּקַת כָּל אֵיבְרֵי הַגּוֹף
בְּאוֹתָן שְׂתֵי אֲמָהוֹת. תְּשׁוּקָה
לְיִנְקָא מִהֵאֵם הַעֲלִיּוּנָה (בִּינָה),
וְתְשׁוּקָה לְהַקְשִׁיר בְּאֵם
הַתְּחַתּוּנָה, וְתְשׁוּקַת הַכֹּל אַחַד.
מִשּׁוּם כֶּן כֻּלָּם (כְּרֵאוּ). תְּהִינִין
לְרֵאשׁ יוֹסֵף וְגו', לְהַתְּבַרֵךְ אוֹתָהּ
דְרָגָה שֶׁל צְדִיק וּלְטַל הַכֹּל
כְּרֵאוּי.

זבאין אינון דאקרון צדיקים, דהא צדיק לא אקרי, אלא מאן דנטיר האי דרגא, האי את קיימא קדישא. זבאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי. נפקו מן מערתא, אמר רבי שמעון, כל חד וחד לימא מלה, וניהף בארשא.

אשרי אותם שנקראים צדיקים, שהרי צדיק לא נקרא אלא מי ששומר דרגה זו, אות הברית הקדושה הזו, אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא. יצאו מן המערה. אמר רבי שמעון, כל אחד ואחד יאמר דבר, ונלף בדרף.

פתח רבי אלעזר קרא אבתריה, בננימין זאב יטרף וגו'. בננימין זאב יטרף, זאב אמאי. אלא בגין דהכי אתרשים בפרסטיא, דהא כל חיוון רברבין זעירין רשימין תמן. פמה דכתיב, (תהלים קד) חיות קטנות עם גדולות. ופרסטיא דעבד שלמה, הכי אתרשים, פגוונא דלעילא.

פתח רבי אלעזר פסוק אחריו, בננימין זאב יטרף וגו'. בננימין זאב יטרף, למה זאב? אלא משום שפך נרשם בכפא, שהרי כל החיות, קטנות וגדולות, רשומות שם, ככתוב (תהלים קד) חיות קטנות עם גדולות, והכפא שעשה שלמה כף נרשם, כמו שלמעלה.

תו זאב יטרף, דהא מזבח בחולקיה הוה. ומזבח איהו זאב. דאי תימא בננימין איהו זאב, לאו הכי. אלא מזבח דהוה בחולקיה, הוא זאב, דהוה אכיל בשרא כל יומא ובננימין הוה זן ליה, בגין דהא בחולקיה הוה, פכיכול איהו מפרנס זון להאי זאב. תו זאב יטרף, זאב זון. ומאן איהו, אילין מארי דכבו, דאינון קיימי לעילא לקטרגא, וכלהו אתהנו ואתתקנון מקרבנא, ומתערי אתערוותא לעילא.

עוד זאב יטרף, שהרי המזבח היה בחלקו, ומזבח הוא זאב. שאם תאמר שבננימין הוא זאב - לא כף, אלא המזבח שהיה בחלקו הוא זאב, שהיה אוכל בשר כל יום, ובננימין היה זן אותו. משום שהרי היה בחלקו, ככיכול הוא מפרנס זון את הזאב הזה. עוד זאב יטרף - זאב זון, ומיהו? אלה בעלי יריבות שעומדים למעלה לקטרג, וכלם גהנו ונתקנו מהקרפון, ומעוררים התעוררות שלמעלה.

בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל. מאי בבקר יאכל עד. אלא בצפרא, דאברהם אתער בעלמא, ושעתא דרעוא אשתפח, קרבנא עביד אתערוותא ונייחא וסלקא עד ע"ד. ההוא אתר, דכתיב, (דברים ל) ושבת עד ה' אלהיך.

בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל. מה זה בבקר יחלק עד? אלא בבקר, שאברהם מתעורר בעולם ונמצאת שעת רצון, הקרבן עושה התעוררות ונחת רוח ועולה עד ע"ד, אותו מקום שכתוב (דברים ל) ושבת עד ה' אלהיך.

תו בבקר, מאי בבקר, דא אברהם ביקאמרן, דכתיב, (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר, בזמנא דרעוא אשתפח, בהיא שעתא לא הוה אכיל קרבנא אחרא,

עוד בבקר, מה זה בבקר? זה אברהם, כמו שאמרנו, שכתוב (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר. בזמן שנמצא רצון, באותה שעה לא היה אוכל קרבן אחר, ומה היה אוכל? אותו מקום שנקרא

ע"ד, והוא פסא עליון, שהוא עדי
עד, ככתוב עדי עד וגו'. וזמן
אכילה בבקר של ע"ד הוא,
והע"ד הזה [כך גם כן] למעלה [כך
נקרא], שכתוב (ישעיה כו) בטחו בה'
עדי עד. ובבקר, הינו קרבן לה'
ודאי. יאכל עד, ולא אחר.

עו"ה עשן, והתעוררות האהבה
נקשרת, ומתעוררת למעלה
ועומדים זה כנגד זה, ואש [ויר]
דולקת ומאירה בהתעוררות הזו
שלמטה, וכחן מתעורר, ולוים
משבחים ומראים שמחה, ואז
מתנסף היין להתקשר במים, והיין
מאיר ומראה שמחה. משום כך,
יין טוב למטה להראות שמחה
ליין אחר שלמעלה, והכל
מתעורר לקשר שמאל בימין.

ורחם שהוא סלת, מלכות
שמעוררת התעוררות, לוקחים
אותה שמאל בימין, ומקשרים
אותה בגוף, ואז שופע שמן
עליון, ולוקטת אותו על יד
הצדי"ק. ועל זה צריך לעשות
התעוררות של סלת בשמן, ונקשר
הכל כאחד, ואז עדון ונחת של
יחוד אחד, ולוקטים עדון ונחת
של היחוד כל אותם פתרים,
ונקשרים זה בזה, והלכנה מאירה,
ונקשרת בשמש, ויושב הכל
בעדון.

ואז קרבן לה', ולא לאחר, ועל זה
בבקר יאכל עד, ולא לאחר (ש).
יאכל עד ויתעדן ויתקשר בקשרו
בתחלה. מתי? בבקר, שצריך
להתברך השם הקדוש בתחלה,
ואחר כך יתברכו האחרים.

ועל כך אסור לו לאדם לברך את
חברו בבקר עד שיברך את הקדוש
ברוך הוא, שהוא צריך להתברך

ומאן הוה אכיל, ההוא אתר דאקרי ע"ד,
ואיהו כרסייא עלאה, דאיהו עדי עד,
כדכתיב עדי עד וגו'. וזמן אכילה, בצפרא
דע"ד הוא, והאי עד, (הכי נמי) לעילא (הכי
אתקרי), דכתיב, (ישעיה כו) בטחו ביי עדי עד.
ובבקר, היינו קרבן לה', ודאי. יאכל עד,
ולא אחרא.

תננא סליק, ואתערוותא דרחימו קשיר,
ואתער לעילא וקיימא דא לקבל דא,
(דף רמח ע"א) ונורא (נ"א ושרא) דליק, ואנהיר
בהאי אתערוותא דלתתא. וכהנא אתער,
וליואי משבחון, ואחזיין חידו, וכדין חמרא
אתנסף, לאתקשרא במיא, וחמרא נהיר
ואחזי חידו, בגיני כך, חמרא טב לתתא,
לאחזאה חידו, לחמרא אחרא דלעילא,
וכלא אתער, לאתקשרא שמאלא בימינא.

ורחם דאיהו סלת, מלכותא דאתער
אתערוותא, נקטין לה שמאלא
בימינא, ומקשרי לה בגופא, וכדין נגיד
משחא עלאה, ולקטא ליה על ידא דצדי"ק.
ועל דא בעי למעבד אתערוותא דסלת
במשחא, ואתקשר פלא כחדא, וכדין עדונא
ונייחין דיחודא חד, ולקטין עדונא ונייחא
דיחודא, כל אינון פתרין, ואתקשר דא בדא,
ואתנהיר סיהרא, ואתקשרא בשמשא, ויתיב
פלא בעדונא.

וכדין קרבן ליי, ולא לאחרא. ועל דא,
בבקר יאכל עד, ולא לאחרא (עד),
יאכל עד, ויתעדן ויתקשר בקשוריה
בקדמיתא. אימתי, בבקר. דבעי לאתברכא
שמא קדישא בקדמיתא, ולבתר יתברכון
אחרנין.

ועל דא, אסיר ליה לבר נש לברכא לחבריה בצפרא, עד דיברך לקדשא